

Μια ιστορία επιστημονικής φαντασίας...

Τά 'λεγε κάποιος άγνωστος σε μία διπλανή ομήγυρη, στο κατάστρωμα του πλοίου που ταξίδευα. Ιστορίες από κάποιον φίλο του γιατρό, δεν κατάλαβα σε ποιο μέρος. Ιστορίες, άλλες παλιές και άλλες καινούργιες. Αλλά ήταν ιστορίες της παρέας, ιστορίες στο κατάστρωμα ενός караβιού, σαν αυτές που διηγούνται οι ναυτικοί στα μεγάλα ταξίδια τους, ιστορίες σαν τη "Βάρδια" του Νίκου Καββαδία.

Κι έλεγε για έναν τόπο - νά 'τανε στο Αιγαίο; - που δούλευε ο φίλος του ο γιατρός. Για αδιάκοπα, απανωτά νυχτέρια κάποιων γιατρών χωρίς ανάπαυση. Για αλλεπάλληλες 24ωρες εφημερίες σε Νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας χωρίς ενδιάμεση ανάπαυση. "Δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια". Για ανάληγτους διευθυντές και διοικητές, που αγνοούσαν τις γραπτές διαμαρτυρίες των γιατρών. Για άλλους γιατρούς, ευνοούμενους, που δήλωναν το όνομά τους σε εφημερίες και απουσίαζαν εντελώς από τη δουλειά τους. Για νεαρούς άπειρους γιατρούς που, μόλις τελείωναν τη σχολή τους υποχρέωναν να εφημερεύσουν ολομόναχοι στα τμήματα επειγόντων, να "μαντεύουν" με το άπειρο μάτι τους τις παθήσεις των ασθενών και να μην τολμούν να ενοχλήσουν τον επιμελητή που βρίσκεται στο σπίτι του, η ακόμα και τελείως εκτός περιοχής. Για ασθενείς με εσωτερική αιμορραγία, με κρανιοεγκεφαλική κάκωση, με μηνιγγίτιδα, που υποτιμήθηκαν από τους νέους γιατρούς και έχασαν τη ζωή τους. Για συγγενείς που διαμαρτύρονταν εκείνη την ώρα, αλλά την επόμενη ημέρα τίποτε δεν γινόταν, φοβούμενοι τη δυσμένεια από τον γιατρό στο μικρό τόπο που ζούσαν.

Μιλούσε για ελλείψεις βασικών υλικών και εξοπλισμού για τις οποίες οι γιατροί διαμαρτυρόταν συχνά εγγράφως, και για την αγορά άλλου, άχρηστου αλλά πανάκριβου εξοπλισμού με αποφάσεις αναρμοδίων επιτροπών (άραγε για μία καλή προμήθεια;).

Μιλούσε για εκφοβισμό των νέων συναδέλφων, για μία ομάδα προϊσταμένων, γιατρών, διοικητικών και νοσηλευτών που "έλυναν και έδεναν", που εξεβίαζαν με αρνητική αξιολόγηση ή με τις εξετάσεις ειδικότητας τους υφιστάμενούς τους, που δωροδοκούσαν άλλους με εύνοια στην εξασφάλιση μιας θέσης, στις συμμετοχές τους σε χειρουργεία, στις άδειες.

Μιλούσε για γιατρούς αδέκαστους, τίμιους, με διεθνή αναγνώριση που προσφέρθηκαν να υπηρετήσουν τη δημόσια υγεία στον τόπο τους, αλλά δεν ταίριαζαν με την υπάρχουσα συνθήκη. Άλλοι δεν άντεξαν να βλέπουν ασθενείς να παραμένουν αχειρούρηγοι επειδή δεν έδιναν “φακελάκι”. Άλλοι δεν άντεξαν την καθημερινή αλαζονική, απειλητική, συκοφαντική στάση μιας καλά ριζωμένης και αλληλένδετης ομάδας συναδέλφων τους. Κάποιοι έφυγαν μόνοι τους μετά από μια προσπάθεια εβδομάδων ή μηνών. Άλλοι, πιο “ανθεκτικοί”, είπαν θα “μείνω και θα αγωνιστώ”. Και υπέστησαν μια μακρά περίοδο δυσφήμισης, αιφνιδιαστικών ελέγχων από εξωτερικές επιτροπές, ενόρκων διοικητικών εξετάσεων (“ΕΔΕ”) από προϊσταμένους, έως ότου καταλήξουν σε μία Καφκική κόλαση με οικονομική αιμορραγία σε δικαστήρια, με ηρεμιστικά χάπια, με κοινωνική σπίλωση, και έως ότου τελικά εξωθηθούν σε παραίτηση. Άλλοι που περίμεναν στωικά για καιρό, για έναν μόνιμο διορισμό, για έναν καλύτερο μισθό, έφυγαν προδομένοι για το εξωτερικό, για τόπους ευνοούμενους, με αξιοπρεπείς μισθούς, που δεν χρειάζεται το “φακελάκι”, με αξιοκρατία στην ανέλιξη, όπου μπόρεσαν να ασχοληθούν ξανά με την επιστήμη τους, να εξετάσουν τον ασθενή, να διαβάσουν, να συμμετάσχουν σε σεμινάρια, σε εκπαιδεύσεις, σε συνέδρια. Αντί να αναλώνονται μπροστά σε ένα κομπιούτερ εκτελώντας χρέη γραμματέως-δακτυλογράφου σε ένα αδικαιολόγητα δύσχρηστο και παράλογο πρόγραμμα συνταγογράφησης (με εξαίρεση τους “γιατρούς” που πληρώνουν για να αγοράσουν το αντίστοιχο εύκολο πρόγραμμα του εμπορίου).

Κάποιοι άλλοι δεν μπόρεσαν καν να διοριστούν, σε κενές υπάρχουσες θέσεις. Κάποιος γιατρός Ορθοπαιδικός, έλεγε ο επιβάτης στην ομήγυρη, όταν προσήλθε να διοριστεί δέχθηκε την ερώτηση “Ο Τάδε που εργάζεται εδώ έχει τον Δείνα υπουργό και μου είπε να μην σε προσλάβω. Εσύ έχεις κάποιον δικό σου πολιτικό για να πιέσει;”. Σε μια άλλη μονάδα, έλεγε, προτιμούσαν να παραμένει το τακτικό Παθολογικό ιατρείο κλειστό για έτη, και αγνοούσαν τις αιτήσεις για πρόσληψη του ενδιαφερόμενου γιατρού, μέχρι να υποχρεωθεί να ζητήσει τη διαμεσολάβηση πολιτικού προσώπου. Άλλος γιατρός, περιέγραφε ο επιβάτης, ανακάλυψε ότι είχε προκηρυχθεί η κενή θέση για την ειδικότητά του - ΩΡΛ - και την απέκρυπταν ενώ γνώριζαν ότι ενδιαφέρεται. Στην ερώτησή του γιατί δεν τον κάλεσαν του απάντησαν “δεν σε θέλουμε”. Την ίδια, λέει, αρνητική απάντηση πήρε και ένας ιδιώτης Χειρουργός που προσφέρθηκε να καλύψει με εφημερίες το Νοσοκομείο, επειδή δεν ήταν αρεστός στον άλλο χειρουργό. Και τελικά προτιμήθηκε να παραμένουν κάποιες ημέρες τα Επείγοντα του εκεί Νοσοκομείου μόνο με έναν ανειδίκευτο γιατρό, και κάποτε χωρίς κανέναν γιατρό.

Μίλησε ο συνεπιβάτης μου για ασθενοφόρα που κινούνται με ακατάλληλο, ανεκπαίδευτο και αναρμόδιο προσωπικό. Μίλησε για οίκους ευγηρίας με κακοποιημένους, παραμελημένους, υποσιτισμένους, αγκυλωμένους στα κρεβάτια ηλικιωμένους, και βιοπαλαιστές συγγενείς που δεν τολμούν να διαμαρτυρηθούν από τον φόβο μην τους αποβάλουν από το ίδρυμα. Μίλησε για ΜΚΟ και κάποιες κοινωνικές υπηρεσίες, αδρά χρηματοδοτούμενες, με εικονικούς ωφελούμενους και επιφανειακές δράσεις, σε κοινότητες που εξακολουθούν να υποφέρουν χωρίς να επωφελούνται από τις σχετικές υπέρογκες δαπάνες. Μίλησε για ίδρυμα με ειδικά παιδιά κακοποιημένα, δεμένα στα κάγκελα του κρεβατιού τους. Μίλησε για δημόσια εργαστήρια, αιματολογικά, μαστογράφους, αξονικούς και μαγνητικούς τομογράφους, με πανάκριβο εξοπλισμό που αγοράζεται σε πολλαπλάσιες τιμές, χωρίς όμως να προσλαμβάνεται προσωπικό για τη χρήση του. Για αλυσίδες ιδιωτικών εργαστηρίων που εμφανίζονται για να καλύψουν αυτό το κενό, που δέχονται να παρέχουν υπηρεσίες με τιμές σχεδόν κάτω του κόστους, μειώνοντας αναγκαστικά την ποιότητα, ζητώντας εκβιαστικά περισσότερα χρήματα από τον ασθενή όταν υπάρχει μονοπώλιο, και κλείνοντας με τον αθέμιτο ανταγωνισμό τα μικρά ιδιωτικά ιατρεία. Μίλησε για διεφθαρμένους θεσμούς που ασκούν ελέγχους επιλεκτικά και μεροληπτικά, για υπηρεσίες και επιχειρήσεις που κατευθύνουν ασθενείς σε δίκτυα εξαπάτησης με αχρείαστες εξετάσεις, αχρείαστα χειρουργεία, αχρείαστες διακομιδές με ιδιωτικά ασθενοφόρα και αεροδιακομιδές, για χάρη μίας “μίζας”,

... και τι δεν είπε ο άνθρωπος... Κάποια μου θύμισαν λίγο καταστάσεις που ζήσαμε και ζούμε στον τόπο μας, κάποια από αυτά ήταν και προσωπικά μου βιώματα. Όχι απαραίτητα καινούργια. Έζησα παρόμοια και ακούω παρόμοια εδώ και δεκαετίες, με εξουσίες που αλλάζουν χρώμα φανέλας ανά τετραετία, αλλά με πορεία αμετάβλητη, ανάλογη με την γνωστή πορεία της χώρας μας.

Όστοςο πολλά από όσα ο επιβάτης ισχυρίστηκε ότι του διηγήθηκε ο φίλος του ο γιατρός, θα είναι μυθεύματα. Τερατολογίες για τη διάνθιση μιας συζήτησης στα καθίσματα ενός καραβιού. Σίγουρα θα είναι μυθεύματα. Και ένας γιατρός που θα τολμούσε να διαδίδει τέτοια “ψεύτικα νέα” θα τιμωρούνταν παραδειγματικά. Η νέα δημοσιοϋπαλληλική νομοθεσία προβλέπει πλέον αυστηρότατες και δυσβάστακτες

οικονομικές ποινές, καθώς και απόλυση, και οι νέοι δημόσιοι υπάλληλοι, συχνά νέοι οικογενειάρχες, συχνά σε ισχνή οικονομική θέση, δεν είναι πρόθυμοι να “μπλέξουν σε περιπέτειες”. Είναι μυθεύματα. Δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρχει ένας τόσο ζοφερός τόπος, με κατοίκους τόσο ανήμπορους, απροστάτευτους, προδομένους, παραδομένους, με παιδιά και γονείς στο έλεος του Θεού, και να μην έχει ξεκινήσει επανάσταση, να μην παρεμβαίνουν οι Δήμοι, οι Κοινότητες, οι Εισαγγελείς, οι Σύλλογοι.

Σίγουρα, πάντως, δεν είναι ο τόπος μου. Στον τόπο μου, καθώς μου διηγήθηκαν κάποτε, οι πολίτες παρέλασαν, με το Δήμαρχο μπροστά, ως τη Λάσση και παραβίασαν την καγκελόπορτα της πλαζ για να ελευθερώσουν την παραλία τους. Είμαι σίγουρος, ότι αν χρειαζόταν, το ίδιο θα έκαναν και για την πόρτα του Νοσοκομείου τους.